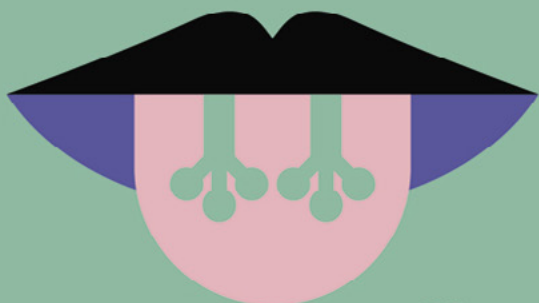

Hannah Vincentová

SVĚTLUŠKY

a jiné povídky

KNIHA ZLIN

Světlušky a jiné povídky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Hannah Vincentová
Světlušky a jiné povídky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

fleet

Hannah Vincentová

SVĚTLUŠKY

a jiné povídky

≡ KNIHA ZLIN

Mámě a tátovi

PORTRÉT UMĚLCE

Carinina matka zírala na mužův penis. Vypadal podivně – tvarem připomínal hlízu jiriny, pod kterou visí varlata. Nad kresbou se jako duha klenulo jméno „Leonardo“, vyvedené pestrobarevnými písmeny. Hodiny na zdi třídy tiše tika-ly. Slyšela, jak manželovi kručí v žaludku. Doma na ně čekal pekáč dušeného masa se zeleninou, které připravila.

Dveře do třídy se hlasitě zavřely.

„Omlouvám se za zdržení,“ vplula do místnosti učitelka.

Byla mladá, měla jemné, upravené vlasy a na sobě nevšední oblečení. Posadila se na židli na opačné straně stolu a poděkovala jim za to, že přišli. Carinina matka opět letmo pohlédla na kresbu muže na zdi. Jeho postavu v životní velikosti rámoval tenký čtverec ohraničený kruhem. Měl dva páry rukou a nohou. Znovu se podívala na jeho pečlivě nakreslený penis a napadlo ji, jestli to nebyla právě mladá učitelka, kdo muže tak láskyplně zpodobnil.

Carina se prý aktivně účastní výuky, má hodně kamarádů a zajímá se o historii. Klidně by se mohla dostat na nějakou dobrou školu. Pokud ji tedy chtějí poslat na univerzitu a, samozřejmě, pokud na ni ona sama chce jít.

„Ano, byli bychom rádi, kdyby šla na vysokou,“ odpověděl Carinin otec a její matka souhlasně přikývla. Hned si představila Carinu v promočním taláru, jak opatrně drží svůj diplom. Doufala, že až se Carina vrátí ze zápasu, najde to dušené maso. Nechala jí u něj vzkaz.

„To je dobře,“ usmála se učitelka.

Na rtech měla korálově červenou rtěnku a na nose kulaté brýle s želvovinovými obroučkami. Třeba bude z Cariny taky jednou učitelka.

„Takže k věci. Zavolala jsem si vás kvůli tomuhle.“ Otevřela šuplík, vytáhla z něj svazek papírů a podala Carininu otci prvních pár stránek. Sáhl do kufříku, který měl u nohou, a vynadal z něj brýle na čtení. Jak ho tak Carinina matka pozorovala, všimla si, že na koberci leží knoflík, a sehnula se, aby ho zvedla. Byl černý a vypadal, že se asi utrhl ze sukně, nebo možná z kalhot školní uniformy.

Carinina matka také dostala od učitelky pár stránek. Věděla, co na nich je, aniž je musela číst. Položila si je do klína, sevřela knoflík v dlani a vnímala jeho povrch. Přelétla očima po vrchním listu a okamžitě poznala charakteristický rukopis své dcery – její zdobná A a energická Y. Zatočila se jí hlava, stejně jako když ty papíry našla u Cariny pod postelí.

Hledala tam loňské tenisky, které chtěla darovat na charitu. Carina už měla nové. Rostla jako z vody. Už nebyla dítě. Začala menstruuovat, když byli na dovolené. Pod postelí měla několik balení vložek s popisky ve francouzštině, které koupili v supermarketu u kempu. Vedle nich leželo pouzdro s houslemi, nějaké staré stolní hry a puzzle a pak ještě tahle hromádka papírů. Carinina matka předpokládala, že jsou to domácí úkoly. Chtěla se na ně jen v podřepu podívat, aby zjistila, jestli jim bude aspoň trochu rozumět. Brala to jako takovou výzvu, rozhodně nečekala, že by to, co její dcera napsala, pochopila, ale myslela si, že právě to jí udělá radost.

Surovost prvních několika vět jí vyrazila dech. Zběžně se rozhlédla po pokoji, jako kdyby měla strach, že ji někdo uvi-

dí. Odstrčila papíry od sebe a vrávoravě se postavila. Srdce jí tlouklo jako o závod a bolestivě lapala po dechu. Šťouchla do kupky papírů špičkou bačkory, jako kdyby to byla nějaká zdechlina. Dřepla si, srovnala jednotlivé stránky na úhlednou hromádku a spěšně je vrátila tam, kde je našla. Celou dobu se přitom snažila nečíst, co její dcera napsala.

Po zbytek odpoledne pak uklízela v Carinině pokoji. Prach utírala starým, po letech praní změkklým hadrem, který si vyrobila z vyřazeného pyžama svého muže. Pak přerovnála nábytek. Postel odtáhla zpoza dveří, vysála pod ní a dovlekla ji na nové místo pod oknem. Dala si záležet, aby hromádku papírů vrátila tam, kam patří, stejně jako puzzle a pouzdro s houslemi. Když Carina přišla ze školy, řekla, že se jí změny, které její matka udělala, zamlouvají, a že když nebude mít stůl u okna, bude se jí lépe soustředit.

Později téže noci, potom co šel její manžel spát, se Carinina matka vkradla do dceřina pokoje, tak jako to dělávala o Vánocích. Tentokrát ale nepřišla, aby tam nechala dárky. Místo toho si odnesla svazek papírů, zamkla se v koupelně a přečetla si ho.

Potom, zatímco manžel s dcerou stále spali, sešla dolů do kuchyně, aby si udělala něco k pití. Srkala horkou čokoládu a probírala u toho svou sbírku starého oblečení, ze kterého dělala hadry na uklízení. Kuchyňskými nůžkami rozstříhala Carininu starou noční košili a svoje vybledlé tričko. Z jedné manželových trenýrek odstříhla zažloutlou přední část. Pak vytáhla šití, které zdělila po matce, vzala z něj jehlu a nit a začala jednotlivé kusy látky sešívát. Jindy byla jejich ulice plná ruchu – hukotu sekaček a tónů rádia od sousedů –, ale teď, uprostřed noci, panovalo v kuchyni naprosté ticho. Bylo tak hezky, že otevřela dveře na zahradu. Až k domu se přitoulala čenichající liška, chvilku jí upřeně zírala do očí a pak utekla.

Teď její manžel četl stejná slova, kvůli nimž nemohla tolikrát v noci spát. Soustředila se na pravidelný tikot nástěnných hodin a na nalezený knoflík, který svírala mezi palcem

a ukazovákem. Vedle kresby nahého muže byla vypsaná fakta o životě Leonarda da Vinci. Leonardo byl génius. Leonardo byl vegetarián. Leonardova matka byla obyčejná venkovanka. Písmena, která tvořila jeho jméno, někdo vybarvil nadmíru pečlivě – *L* bylo červené, *E* žluté, *O* růžové a *N* zelené. Žádná barva se neopakovala, tedy s výjimkou růžové, druhé *O* mělo totiž stejnou barvu jako to první. Manžel konečně zvedl oči od papíru.

Sundal si brýle a prohlásil: „Chápu, proč jste nám to chtěla ukázat.“

„Je to docela síla, že?“ zeptala se učitelka.

„I tak se to dá říct,“ odpověděl. „Je normální, aby mladá holka psala něco takového?“

„Mě by spíš zajímalo, proč vůbec o něčem takovém psát chce,“ řekla učitelka, a aniž z nich spustila zrak, lehce se předklonila. Za brýlemi její oči vypadaly větší, než byly.

Carinina matka odvrátila pohled a znovu očima zabloudivla k nahému muži na zdi. Sotva patrné čáry naznačovaly ochlupení v rozkroku.

„Kam ten náš svět spěje... Tím to bude, že?“ pronesla a přiměla se podívat na manžela a na mladou učitelku.

„Kam spěje tvůj svět, to vážně nevím!“ řekl její manžel. Tvář měl celou rudou. Všimla si, že má dole na krku chomáč vousů, na které při holení zapomněl.

„Bavili jste se s Carinou o tom, co píše?“ zeptala se učitelka.

„My jsme netušili, že vůbec něco píše,“ odpověděl Carinin otec. „Že ne?“ podíval se na svoji ženu.

Muž na zdi se prsty dotýkal stěn čtverce a jedním párem nohou spočíval na tečně čtverce a kruhu.

„Že ne?“ zeptal se znovu její manžel.

Byl ten kruh uvnitř čtverce, nebo naopak?

„Myslím, že byste si to měli nechat a popovídat si s ní o tom,“ navrhl učitelka a podala svazek papírů Carininu otci. Ten si je vzal a vrazil je do kufříku.

„Pokud byste vy nebo Carina chtěli zajít za školním psychologem, tak mi zavolejte,“ dodala.

Liduprázdnými chodbami školy došli na parkoviště a vyrazili deštivými ulicemi domů. A celou dobu neřekli ani slovo.

Uvnitř na ně čekala Carina. Seděla s mokřými vlasy na prvním schodu. Měla už na sobě noční košili a na nohou bačkory, které vypadaly jako štěňátka s plandajícími oušky.

„Co vám chtěla?“

„Chtěla si s námi promluvit o tom, cos napsala,“ odpověděl jí otec. Podíval se dceři do očí a vytáhl z kufříku papíry.

Carina se zamračila a ve tváři a na krku jí naskákaly růžové fleky.

„Dělá si starosti, Cari,“ dodal. „Všichni si děláme starosti.“

„Kvůli čemu?“ Jejich dcera měla slzy v očích.

„Kvůli tobě, kvůli tomu, proč píšeš takovéhle věci.“

Carina popadla papíry, pevně je sevřela a klopýtavě vyběhla do schodů. Její matka zvedla vlhký dres, který ležel v předšpině na podlaze. Nejdřív ho dá do pračky, pak dojde ohřát dušené maso se zeleninou a celou dobu si bude jako vždy představovat, že se za ní táhne vlákno, a že jak tak chodí po domě a utírá prach, splétá z něj stále složitější pavučinu. Protože ten dres zvedla hned, mohla pustit pračku a připravit večeři jediným plynulým pohybem – kdyby ho tam nechala ležet na potom, vlákno by se jí zašmodrchalo. Proto se snažila nevracet stejnou cestou, kterou přišla.

„Vždyť jsi ty věci napsala – to jsi snad nechtěla, aby je někdo četl?“ volal její manžel na dceru.

Když se Carinina matka blížila ke kuchyni, někde bouchly dveře. Pak zaslechla, jak jde manžel opatrně nahoru po schodech, jak klepe na dveře Carinina pokoje a jak mu jejich dcera říká, ať jde pryč.

„Jdu dovnitř, Carino. Chci si s tebou promluvit.“

To dušené maso, které uvařila, zůstalo netknuté. Kulatý pekáč stál přesně uprostřed čtvercového látkového prostírání.

Vedle něj ležel vzkaz pro Carinu. Když dávala dceřin dres do pračky, zahlédla její jméno – napsané fixou na textil na vnitřní straně límečku jejího trička. Jednoho dne bude stát na dveřích třídy nebo nějaké nóbl kanceláře nebo třeba na obálce učebnice dějepisu, anebo bude dokonce vyryté na základním kameni.

Nabrala z krabice v kuchyňské skříňce prací prášek. Pak sáhla za krabici a vytáhla malou látkovou panenku. Oči a nos a pusy jí namalovala fixem na textil. Pohladila ji po vlasech vyrobených z roztřepených tkaniček od starých tenisů, z nichž už Carina vyrostla, a krátce ji objala. Pak sáhla do kapsy a vyndala knoflík, který našla u Cariny ve třídě. Přiložila ho panence na jedno nakreslené oko. Výsledek se jí zamlouval, hned vypadala živěji. Panenku opět ukryla mezi leštěnkami a mycími prostředky a přidala k ní i ten knoflík. Dnes v noci ho přišije a celý svět bude mezitím spát.

SVĚTLUŠKY

Caz byla v kuchyni a pomáhala ženě připravovat sendviče. Muž myl nádobí, stál u dřezu zády k nim a přes rameno měl přehozenou utěrku potištěnou obrázky kostelů. Žena řízla do bochníku chleba na prkénku. Byl kulatý a prkénko taky. Caz vybalila svůj chleba z plastového sáčku, namazala dva plátky majonézou a pak je posypala sýrem, který žena nastrouhala. Nakrájela sendvič na čtvrtiny a poté každou čtvrtku ještě rozpůlila, takže měla nakonec osm nudliček. Žena jí podala talíř, Caz z něj smetla semínka, která tam zůstala po ženině chlebu, a nudličky na něj rozložila. Čekali, až se dovaří voda v konvici.

Pár po nich chtěl, aby při každém jídle seděli u stolu.

„Myslíme si, že je důležité jíst společně jako rodina,“ řekla žena.

„My nejsme rodina,“ odvětila Caz.

Sociálka zařídila, že se po tom „incidentu“, jak to nazvala její sociální pracovnice, mohli s Judem dočasně přestěhovat. Luke neměl právo vědět, kde teď Caz je, což pořádně nevěděla ani ona sama. Cesta autem jim sem trvala dlouhou dobu.

Nápoje a sendviče přinesli do místnosti, které muž se ženou říkali „zimní zahrada“ a kde na ně čekal Jude.

„Jak to, že máte dětskou židličku?“ zeptala se Caz. „To máte vnoučata?“

„Často si k sobě bereme do péče malé děti,“ odpověděla žena.

Caz podala Judeovi kousek sendviče. Jude pozoroval muže, jak obchází stůl. Muž si odsunul židli a posadil se. Sundal si utěrku z ramene, složil ji do úhledného čtverečku a oběma rukama ji na stole před sebou uhladil.

„Musíme ti něco říct,“ řekla žena.

„No?“ zareagovala Caz.

Žena a muž si vyměnili pohledy. Caz přistrčila Judeovi kousek sendviče blíž k puse, ale ten si ho nevšímal a nespouštěl oči z muže.

„Asi to vůbec neuslyšíš ráda,“ pokračovala žena. „Radši se připrav.“

Střecha zimní zahrady byla jedno obrovské okno. V noci se odsud daly pozorovat hvězdy, ale během dne tu bylo tolik světla, že z toho Caz bolela hlava.

„Tak už se vymáčknete,“ vyhrkla.

„Spojil se s námi Lukeův sociální pracovník a chtějí zprostředkovat kontakt s dítětem.“

„Tak to ani hovno!“

Muž nepřestával uhlazovat složenou utěrku.

„Setkání by samozřejmě probíhalo pod dohledem.“

„Žádný kontakt s ním mít nebude.“

„Vím, že to je těžké...“

„Prostě kurva nebude!“

Oni to zkrátka nechápali. Lukeovi nešlo o to vidět Judea – chtěl ji jenom namíchnout. Jedna věc byla mít jeho jméno na ruce, kde si ho vždycky může nechat odstranit laserem, ale ona ho jako kráva nechala napsat i do Judeova rodného listu. Se sendvičem to vzdala. Místo toho Judeovi přiložila ke rtům hrneček s pítkem a jemně mu ho strkala do pusy, aby se na-

pil. Fialová modřina kolem oka mu vybledla dožluta a brzy zmizí úplně.

V den „incidentu“ vzala Judea do města. Pršelo a igelitová pláštinka na jeho kočárek nešla pořádně nasadit. Caz zapadla do supermarketu, kde ji pracovník ostrahy následoval uličkou.

„Já nejsem žádná čórka, abyste věděl,“ osočila se na muže a mezitím si do rukávu vsunula tubu s podkladovým krémem.

„Ne, vy tu jenom čekáte, až přestane pršet.“

„Přesně tak.“

„Už přestalo.“

Ukázala mu prostředníček a odešla. Na sobě měla teplákovou soupravu a celou cestu domů se jí lemy nohavic plácaly na mokré chodníku.

Od své sociální pracovnice neustále slyšela, jaké má štěstí, že má byt, ale její sociální pracovnice nemusela při každé cestě domů tahat Judeův kočárek po schodech až do třetího patra. Zastavila se na druhé podestě, aby nabrala dech. Pořád jí vtloukali do hlavy, že s tím kouřením musí přestat.

Od sousedů uslyšela, jak se někdo šourá ke dveřím a sundává z nich řetěz.

Čekala, až dívka vyjde.

„Nazdar,“ pozdravila Caz.

Dívce se po tváři mihl náznak úsměvu.

„Venku chćije,“ sdělila jí Caz.

Dívala se, jak se dívka se svým kočárkem vymanévrovala na podestu.

„Dej pozor na schodech, kloužou jak svině.“

Dívka přikývla. Čekala, až kolem ní Caz projde.

„Roste jak z vody,“ poznamenala Caz, když nahlédla do jejího kočárku. „Jude si na něj bude muset dát bacha, nebo si ho ten tvůj brzo namaže na chleba!“

Než Caz došla ke dveřím svého bytu, byla celá zpocená. Zasunula klíč do zámku a pod prsty ucítila vibrace basů – to